

Sem pa že jaz dobil več, je menil Vladko in šel dalje. Hipoma pa je obstal. Ko bi trenil, se je domislil, da bi lahko svojega kovača še drugače uporabil. Lahko bi ga vrgel temu siromaku v čepico. Prav tja spada ta njegov kovač, saj je bil namenjen in podarjen beraču. V njegove roke je prišel samo po pomoti.

Vladko se je obrnil in korakal nazaj. Pripognil se je in vrgel kovača starcu v čepico. Zažvenketal je, ko je padel na novce po 25 par; berač je dvignil glavo. Presenečen se je zagledal v zamazanega dečka in je hotel nekaj reči, toda Vladko je brž zbežal.

Zdaj mu je bilo tako lahko pri srcu, da je celo na svojo utrujenost pozabil. Skoraj vso pot domov je tekel, niti materina pridiga ga ni več skrbela. Lepo vas prosim: Kaj pa so takile madeži na obleki v primeri z veseljem, ki ga je navdajalo?



Ko je hitel doma po stopnicah, si je mislil: »Tisti dobri gospod se le ni zmotil s kovačem!«

* * *

Rusi o novembru

Prvi dan tega meseca sta pričela z delom v ledeni kovačnici slovanska svetnika Kozma in Damijan. Ta dva svetnika imata sicer majhno kovačnico, ker pa sta marljiva, nakujeta v njej toliko mrzlih, ledenih verig, da jih lahko napneta okoli vse Rusije. Njuni nakovani žebliji v obliki ledenih sveč so tako močni, da bi držali skupaj vse ruske mostove. Čeravno so ti izdelki Kozme in Damijana mnogoštevilni, so vendar le malo trpežni. Kajti sv. Mihael, ki ga praznujejo v Rusiji prvi petek v novembru, ogreje v počastitev svojega godu hladno in mrzlo naravo in uniči s tem tudi vse ledene vezji in žeblje.

Vse ruske kokoši so imele 1. novembra svoj god, ki ga praznujejo seveda po svojih običajih. V prejšnjih časih je bila v Rusiji navada, da so na ta dan kmetice nosile svojim gospodaricam v dar kokoši. Tej operjeni živalci so pripisovali posebne čarobne lastnosti. Če je bila bojarka (ruska

plemenitašinja) jezna in sitna, da je bila kar rumena in zelena, ji je jajce prvo-novemberske kokoši prav gotovo pomagalo; ta čar je deloval tudi pri drugih nadlogah.

8. novembra, ko praznujejo sv. Mihaela, so vsi ruski hudobni duhovi v velikem nemiru. Kakor pripoveduje stara pravljica, jih je prepodil nadangel Mihael s svojim ognjevitim mečem iz nebes in jih pahnil na zemljo. Praznoverni ruski kmet privoščji ta dan svojemu hišnemu duhu mnogo dobrih in prijaznih besed. Kajti, tako si misli, če ga ne priklenem nase z laskanjem, mi pobegne in namesto njega dobim potem v hišo drugega, še bolj zlega in hudobnega.

Če pa prijaha 11. novembra sv. Martin na belem konju v Rusijo, potem dobe v najkrajšem času sneg. Sv. Gurija, ki prijezdi 15. novembra na pisanem konju, prinaša rjavo in belo, to se pravi: brozgo in sneg; takrat je v Rusiji že zelo mraz. Saj pravijo: pri nas je v novembru toliko mraza, da bi lahko obdarovali z njim vse bogatine, pa bi ga še dovolj ostalo za reveže in berače.